

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

457. SESJA PLENARNA W DNIACH 4 I 5 LISTOPADA 2009 R.

Rezolucja Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie zmian klimatu przygotowana z okazji Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu w Kopenhadze w dniach 7–18 grudnia 2009 r.

(2010/C 128/01)

Na sesji plenarnej w dniach 4–5 listopada 2009 r. (posiedzenie z dnia 5 listopada 2009 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 156 do 2 – 5 osób wstrzymało się od głosu – przyjął niniejszą rezolucję.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, działając jako instytucjonalny przedstawiciel zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego na szczeblu Unii Europejskiej, zatwierdza następujące przesłanie do rządów, przywódców, negocjatorów i innych stron zaangażowanych w prowadzone w Kopenhadze negocjacje związane ze zmianami klimatu oraz w opracowywanie i wdrażanie polityki klimatycznej:

„Zmiany klimatu już teraz powodują w wielu częściach świata negatywne i być może nieodwracalne skutki. W nadchodzących latach problemy te mogą się jedynie pogłębić, jeśli tempo gromadzenia się gazów cieplarnianych w atmosferze nie ulegnie zmianie. Analizy naukowe przeprowadzone przez IPCC i inne równie wiarygodne źródła wyraźnie pokazują, że kraje rozwinięte będą musiały ograniczyć emisje gazów cieplarnianych o ponad 80 % do 2050 r., jeśli wzrost temperatury ma być utrzymany na bezpiecznym poziomie. Aby osiągnięcie takich ograniczeń na świecie stało się realistyczne, konieczne będzie zmniejszenie emisji o 25-40 % do 2020 r., a także podjęcie znacznych wysiłków przez kraje wschodzące i rozwijające się.

Nadchodząca konferencja w Kopenhadze ma decydujące znaczenie. Jej sukces może doprowadzić do ograniczenia emisji w najbliższych latach i ustabilizowania wzrostu temperatury na

rozsądnym poziomie. Porażka mogłaby natomiast skierować świat na jeszcze bardziej niebezpieczną drogę wiodącą do przyspieszenia wzrostu temperatury i w następstwie do katastrof humanitarnych i ekologicznych.

1. W tym krytycznym momencie Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny **nawołuje** rządy, przywódców i negocjatorów do zdwojenia wysiłków mających na celu wypracowanie uniwersalnego i wiążącego porozumienia, które zjednoczy wszystkie państwa i ich narody we wspólnych staraniach na rzecz ograniczenia poziomu emisji w nadchodzących latach oraz na rzecz ochrony środowiska naturalnego Ziemi, która jest domem dla nas i dla przyszłych pokoleń.

2. Unia Europejska zadeklarowała, że zobowiąże się do ograniczenia emisji do 2020 r. o 30 %, jeśli inne państwa poczynią podobne wysiłki. Europa wielokrotnie domagała się porównywalnych zobowiązań ze strony pozostałych krajów rozwiniętych, a także znacznych wysiłków ze strony krajów rozwijających się, które szybko doganiają lub prześcigają kraje rozwinięte pod względem emisji gazów cieplarnianych. **Apelujemy**, by nadal zdecydowanie prezentować to stanowisko.

3. Jesteśmy poważnie zaniepokojeni brakiem tak potrzebnego kluczowego przełomu w negocjacjach. Niezależnie od tego, jak rozwiną się ostatnie etapy negocjacji, **wzywamy** Unię Europejską do oparcia się pokusie, by uznać niewystarczające poparcie innych za pretekst do obniżenia własnych ambicji czy też ograniczenia własnego zaangażowania jedynie do celów, które mogą się wyłonić w Kopenhadze jako możliwe do osiągnięcia wspólne minimum. Nie byłoby to dobre ani dla Europy, ani dla świata. Nawet jeśli w Kopenhadze nie dojdzie do powszechnego porozumienia odpowiadającego ambicjom Europy, **nakłaniamy** Unię, by utrzymała obecny poziom swych zobowiązań i dążyła do utworzenia silnej koalicji z innymi krajami, rozwiniętymi i rozwijającymi się, gotowymi do podjęcia porównywalnie ambitnych wyzwań i działań koniecznych do ich osiągnięcia.

4. Powinniśmy nadal wprowadzać w przemyśle i w społeczeństwie zmiany konieczne do realizacji celu ograniczenia emisji o 30 % do 2020 r., będącego osią procesu dostosowania gospodarki Europy do nowego wzorca gospodarki: efektywnej, niskoemisyjnej i zrównoważonej. Potrzebujemy bezprecedensowych wysiłków badawczo-rozwojowych w sektorze energetyki, pozwalających rozwinąć wiarygodne, alternatywne technologie służące obywatelom, przedsiębiorstwom i władzom publicznym. W działaniach na poziomie politycznym nie można już postrzegać kryzysu ekologicznego w oderwaniu od kryzysu społecznego. Należy doprowadzić do ukształtowania nowego modelu produkcji i konsumpcji i postrzegać tę transformację nie jako obciążenie, lecz jako wyzwanie, impuls do wywołania nowej fali innowacji technologicznych i społecznych, które będą najlepszą gwarancją trwałych miejsc pracy, przewagi konkurencyjnej i dobrobytu społecznego w przyszłości. **Wzywamy**, by cel ten stał się centralnym punktem nowej strategii Unii Europejskiej do roku 2020, która powinna łączyć najważniejsze cele obecnych strategii dotyczących rozwoju zrównoważonego, trwałego wzrostu gospodarczego oraz klimatu i energii.

Bruksela, 5 listopada 2009 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI

5. Postępujące zmiany klimatu stawiają pozostałe kraje rozwijające się, a zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte, w krytycznym położeniu. Najbiedniejsze kraje rozwijające się, choć w najmniejszym stopniu przyczyniły się do spowodowania zmian klimatu, w wielu przypadkach są nimi najbardziej dotknięte. Aby konferencja w Kopenhadze zakończyła się powodzeniem, świat rozwinięty musi zdecydowanie zobowiązać się do zapewnienia nowych, dodatkowych środków finansowych, aby wesprzeć kraje rozwijające się w przewyżczeniu największych problemów związanych z dostosowaniem się do zmian klimatu, a w odpowiednim czasie także pomóc im podjąć własne działania służące przeciwdziałaniu tym zmianom.

Komisja Europejska przedstawiła niedawno ważne propozycje na temat tego, jak duże wsparcie Europa powinna zapewnić w ramach takiego partnerstwa i jak tym wsparciem zarządzać. Komitet **nawołuje** Unię do szybkiego wypracowania propozycji, które będzie można przedłożyć jako poważne stanowisko negocjacyjne i wykorzystać jako środek nacisku skłaniający inne kraje rozwinięte do przedstawienia porównywalnych propozycji.

6. Całe społeczeństwo obywatelskie odczuwa wpływ zmian klimatu. Przedsiębiorstwa, związki zawodowe i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego – wszystkie one muszą być zaangażowane w całokształt wysiłków służących przeciwdziałaniu zmianom klimatu i dostosowaniu się do nich. Jako przedstawiciele zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego wiemy, że w całej Europie rośnie świadomość skali stojącego przed nami wyzwania i gotowość do przeprowadzenia koniecznych zmian w naszych modelach produkcji i konsumpcji oraz w naszym sposobie życia. **Wzywamy** naszych przywódców i negocjatorów, by zdecydowanie poprowadzili nas tą drogą. Nie może już być mowy o odwróceniu”.